

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sža/33/2012
Identifikačné číslo spisu:	1012200890
Dátum vydania rozhodnutia:	22.01.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1012200890.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: A., nar. XX.XX.XXXX v D., t. č. Ústav na výkon väzby Bratislava, proti odporcovi: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, (pôvodne Migračný úrad MV SR, Pivonková 6, Bratislava), o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu ČAS: MU- 6-35/PO-Ž-2012 zo dňa 02.04.2012, na odvolanie odporcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 10Saz/4/2012-24 z 25. septembra 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 10Saz/4/2012-24 z 25. septembra 2012 z r u š u j e a v e c m u v r á c i a na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia rozhodnutie odporcu ČAS: MU-6-35/PO-Ž-2012 zo dňa 02.04.2012, v časti o neudelení azylu potvrdil a v časti o neposkytnutí doplnkovej ochrany podľa § 250j ods. 2 písm. c/ OSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. O trovách rozhodol tak, že navrhovateľovi ani jeho právnomu zástupcovi právo na ich náhradu nepriznal.

Rozhodnutím ČAS: MU-6-35/PO-Ž-2012 zo dňa 02.04.2012 odporca podľa § 13 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len „zákon o azyle“) neudelil navrhovateľovi azyl na území Slovenskej republiky a podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona o azyle mu neposkytol doplnkovú ochranu.

V dôvodoch rozhodnutia krajský súd po citácii ustanovenia § 10 ods. 1 a ods. 3 zákona o azyle uviedol, že odporca po posúdení navrhovateľovej žiadosti dospel k záveru, že navrhovateľ nespĺňa podmienky stanovené v § 10 zákona o azyle. Podľa krajského súdu navrhovateľ nepreukázal dôvody na udelenie azylu podľa § 10 zákona o azyle, a preto rozhodnutie odporcu v tejto časti potvrdil.

Vzhľadom k tomu, že odporca podľa krajského súdu neposúdil žiadosť navrhovateľa podľa § 13 a zákona o azyle o možnosť poskytnutia doplnkovej ochrany, nedostatočne zistil skutkový stav a po zistení krajského súdu, že navrhovateľ by bol vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, rozhodnutie odporcu v tejto časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Proti uvedenému rozsudku podal odvolanie odporca, ktorým ho navrhol zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie

konanie.

Oporca v odvolaní uviedol, že krajský súd nerozhodol tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 250 ods.2 OSP, pretože napadnuté rozhodnutie nepreskúmal v medziach podaného opravného prostriedku, keď vec vrátil odporcovi na ďalšie konanie, z dôvodu, že tento má posúdiť možnosť poskytnutia doplnkovej ochrany podľa § 13a zákona o azyle.

Poukázal na to, že z ustanovenia § 249 ods. 2 OSP vyplýva, že navrhovateľ je povinný ním videné dôvody nezákonnosti rozhodnutia explicitne v opravnom prostriedku uviesť a vymedziť tak rozsah súdnej kontroly rozhodnutia správneho orgánu.

Z opravného prostriedku navrhovateľa vyplynulo, že tento namieta rozhodnutie z pohľadu jeho rozporu s Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd, hlavne z pohľadu ochrany štátu o rodinu a maloleté deti. Podľa jeho názoru mu mal byť azyl udelený na účel zlúčenia rodiny, pretože navrhovateľ je otcom dvoch detí, ktoré sú štátnymi príslušníkmi SR.

Oporca uviedol, že sa v aktuálnom azylovom konaní zaoberal aj možnosťou udelenia azylu z dôvodov uvedených v § 10 zákona o azyle, ako je však z celého konania zrejmé, navrhovateľ nespĺňa ani jednu z podmienok uvedených v tomto ustanovení zákona o azyle.

Jeho námietky poukazujúce na rozpor s dohovorom, ústavou SR a zákonom o rodine považuje odporca za právne irelevantné a žiadnym spôsobom odôvodnené. Poukázal na str. 6 napadnutého rozhodnutia, kde je uvedené, že v prípade navrhovateľa nedošlo k porušeniu alebo obmedzeniu jeho práva viesť rodinný život so štátnou občiankou SR podľa čl. /8 dohovoru, ak rozhodoval o žiadosti navrhovateľa len v medziach zákona o azyle tak, že mu azyl neudelil, nakoľko nespĺnil podmienky na takúto ochranu, ani s ohľadom na humanitné dôvody.

Snaha navrhovateľa realizovať svoj súkromný a rodinný život prostredníctvom zákona o azyle, je podľa odporcu v rozpore so zámerom zákonodarcu, keďže v konaní sa nepreukázali opodstatnené obavy navrhovateľa z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, ani dôvody na zlúčenie rodiny, tak ako to vyplýva zo Ženevskej konvencie z roku 1951 o postavení utečencov, premietnutom do zákona o azyle.

Podľa odporcu úlohou krajského súdu bolo v danej veci preskúmať rozhodnutie len v medziach a rozsahu uvedenom v opravnom prostriedku, krajský súd takto nepostupoval, ale vec preskúmal a rozhodol mimo rámca dôvodov uvedených v opravnom prostriedku.

Pretože navrhovateľ v opravnom prostriedku ani na pojednávaní nenamietal nesprávnosť napadnutého rozhodnutia z pohľadu neposkytnutia doplnkovej ochrany podľa § 13b/ zákona o azyle, krajský súd nepostupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami OSP, preto navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Navrhovateľ sa k odvolaniu odporcu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 v spojení s § 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je potrebné zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie z dôvodu podľa § 221 ods. 1 písm. h/ OSP.

V zmysle § 21 ods. 11 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov Ministerstvo vnútra SR ku dňu 31.12.2012 zrušilo okrem iných, aj rozpočtovú organizáciu - Migračný úrad Ministerstva vnútra SR a v zmysle § 21 ods. 13 zákona č. 523/2004 Z. z. práva a povinnosti zrušených rozpočtových organizácií prešli dňom zrušenia na zriaďovateľa, ktorým je Ministerstvo vnútra SR. Na základe citovaných právnych noriem má Najvyšší súd Slovenskej republiky preukázané, že do postavenia Migračného úradu MV SR ako pôvodne žalovaného správneho orgánu nastúpilo z titulu zákonných zmien Ministerstvo vnútra SR. Preto bude s týmto právnym nástupcom ďalej konané na strane žalovaného správneho orgánu - odporcu. Pod všeobecným označením odporca je potom nutné rozumieť tak pôvodný správny orgán ako aj jeho právneho nástupcu podľa toho, ktorého sa text odôvodnenia týka.

Predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo rozhodnutie odporcu ČAS: MU-6-35/PO-Ž-2012 zo dňa 02.04.2012 v časti o neudelení azylu potvrdené a v časti o neposkytnutí

doplňkovej ochrany podľa § 250j ods. 2 písm. c/ OSP zrušené a vec bola vrátená odporcovi na ďalšie konanie.

V danom prípade krajský súd rozhodoval o opravnom prostriedku navrhovateľa proti rozhodnutiu odporcu podľa tretej hlavy piatej časti OSP.

Podľa § 250l pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Podľa § 249 ods. 2 OSP žaloba musí okrem všeobecných náležitostí podania obsahovať označenie rozhodnutia a postupu správneho orgánu, ktoré napadá, vyjadrenie, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie a postup napadá, uvedenie dôvodov, v čom žalobca vidí nezákonnosť rozhodnutia a postupu správneho orgánu, a aký konečný návrh robí.

Z opravného prostriedku navrhovateľa vyplýva, že navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu podal proti rozhodnutiu odporcu o neudelení azylu a neposkytnutí doplňkovej ochrany opravný prostriedok v ktorom namietal, že napadnuté rozhodnutie je v rozpore s niektorými ustanoveniami Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pretože nielen odmieta ale aj neguje také dôležité postuláty, ako sú záujmy štátu o rodinu a maloleté deti, ktoré sú garantované ústavou SR, Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj zákonom o rodine. Tieto postuláty napadnuté rozhodnutie nerešpektuje, podceňuje ich a sú pre odporcu nepodstatné.

Navrhovateľ poukázal na to, že má dve deti, i keď nepochádzajú z manželstva, pričom má eminentný záujem o určenie otcovstva k maloletému T.. Tieto problémy sú odporcovi známe, nezohľadnil ich však pri rozhodovaní o udelení azylu a poskytnutí doplňkovej ochrany.

Navrhovateľ ďalej namietal, že nemal možnosť vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom a má preto za to, že odporca porušil ústavu SR a zákon o správnom konaní.

Navrhol napadnuté rozhodnutie odporcu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Krajský súd bol teda povinný preskúmať rozhodnutie odporcu v oboch jeho výrokoch v medziach námietok navrhovateľa uplatnených v opravnom prostriedku.

Z rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že z okruhu námietok, ktoré uplatnil navrhovateľ v opravnom prostriedku sa zaoberal iba námietkou týkajúcou sa nemožnosti vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom v správnom konaní, ktorú vyhodnotil s poukazom na obsah administratívneho spisu za nedôvodnú.

K ďalším námietkam (rozpor s Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd, s Ústavou SR a zákonom o rodine) nezaujal žiadne stanovisko, naopak zaoberal sa skutočnosťami, ktoré neboli predmetom námietok uplatnených navrhovateľom.

Krajský súd v rozpore s dôvodmi napadnutého rozhodnutia odporcu uvádza, že odporca správne dospel k záveru, že navrhovateľ v konaní nepreukázal dôvody na udelenie azylu podľa § 10 zákona o azyle, a preto rozhodnutie v tejto časti potvrdil.

Podľa ust. §13 ods. 1 ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu je však v rozpore s dôvodmi uvádzanými odporcom. Z rozhodnutia odporcu je zrejmé, že navrhovateľovi nebol udelený azyl pre nesplnenie podmienok uvedených v § 13 ods. 1 zákona o azyle, pretože navrhovateľ nespĺnil podmienky v zmysle § 8 zákona o azyle.

Ako vyplýva z dôvodov rozhodnutia, navrhovateľ požiadal o udelenie azylu z troch dôvodov:

1/ obava o vlastnú bezpečnosť pred štátnymi orgánmi v krajine pôvodu, pretože v krajine bol členom politickej strany, ktorá vyhrala v Alžírsku v roku 1996 voľby, avšak vtedajší štátny aparát nechcel pripustiť, aby sa členovia tejto strany dostali k moci a preto došlo k hromadnému zatýkaniu a likvidácii. V roku 1996 bola zaistený a uväznený, pričom počas zaistenia bol mučený, následkom čoho má paralyzovanú ruku. Po 7 mesiacoch bol prepustený na slobodu, následne sa skrýval na rôznych miestach, tu sa liečil 10 rokov zo zranení, ktoré utrpel počas väzenia,

2/ snaha zotrvať na území SR, pretože má na území SR so štátnou občiankou SR syna, o ktorého sa chce starať,

3/ obava o život v prípade návratu do krajiny pôvodu, pretože nechce dopadnúť ako jeho bývalí stranícki kolegovia, ktorí boli dlhodobo väznení a mnohí z nich aj krajinu pôvodu opustili.

Z rozhodnutia odporcu však vyplýva, že po komplexnej analýze výpovede navrhovateľa dospel k záveru, že v konaní neboli hodnoverne preukázané žiadne akty takého charakteru, ktoré by korešpondovali s § 8 zákona o azyle, a preto ho nemožno považovať za utečenca.

Pokiaľ teda krajský súd odôvodňuje svoj záver o tom, že navrhovateľ nespĺňa podmienky pre udelenie azylu podľa § 10 zákona o azyle, ide zjavne nad rámec toho, aký záver urobil odporca. Pokiaľ aj odporca v odvolaní proti rozsudku uvádza, že existenciou podmienok pre udelenie azylu podľa § 10 zákona o azyle sa zaoberal, ale nezistil splnenie podmienok pre udelenie azylu za účelom zlúčenia rodiny, dôvodom neudelenia azylu bolo nesplnenie podmienok podľa § 8 zákona o azyle.

Odvolací súd preto dospel k záveru, že krajský súd pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia odporcu otázku neudelenia azylu nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a navyše nedostatočne zistil skutkový stav, keď existenciu vážneho bezprávia konštatoval bez toho, aby vo veci vykonal dokazovanie a bez toho, aby jasne a zrozumiteľne popísal aké sú jeho zistenia. Na tomto mieste považuje odvolací súd za dôležité zdôrazniť, že hoci navrhovateľ v opravnom prostriedku nenamietal skutkové zistenia odporcu ohľadne bezpečnostnej situácie v krajine pôvodu, vo vzťahu k rozhodnutiu o neposkytnutí doplnkovej ochrany, súd sa touto otázkou zaoberal (ako uvádza v rozhodnutí z dôvodu, že navrhovateľ na pojednávaní dňa 25.09.2012 spochybnil posudzovanie vnútropolitckej situácie v krajine pôvodu). V dôvodoch rozhodnutia krajského súdu však chýba akákoľvek argumentácia, ktorou by bolo možné takýto postup krajského súdu považovať za správny.

Navyše svoj záver o tom, že je potrebné zrušiť rozhodnutie o neposkytnutí doplnkovej ochrany opiera o vlastné zistenia, že navrhovateľ v krajine pôvodu by bol vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia. Zo zápisnice z pojednávania ani zo samotného rozhodnutia súdu nevyplýva aké dokazovanie vykonal krajský súd ani aké boli jeho zistenia, a či tieto sú v rozpore so zisteniami odporcu, ktorý sa otázkou poskytnutia doplnkovej ochrany navrhovateľa zaoberal vrátane posudzovania existencie vážneho bezprávia v zmysle § 2 písm. f/.

Odvolací súd preto dospel k záveru, že súd prvého stupňa v danej veci nepostupoval v intenciách citovaných právnych ustanovení (§ 249 ods. 2 OSP) a nepreskúmal rozhodnutie odporcu v intenciách dôvodov uplatnených v opravnom prostriedku.

Tým, že súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu (zákona o azyle) a nedostatočne zistil skutkový stav dospel odvolací súd k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné podľa § 221 ods. 1 písm. h/ OSP zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd nerozhodoval, pretože s poukazom na § 224 ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 bude povinnosťou súdu prvého stupňa rozhodnúť aj o náhrade trov odvolacieho konania v novom rozhodnutí vo veci.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.